

— А-да, и малкото разказче наредили.

— Азъ го наредихъ, господинъ Благовъ, — каза боязливо Янко.

— Ти ли? — извика учуденъ писателятъ. — Че можешъ ли вече?

— Мога. И малко грѣшки направихъ. Бай Христо го прегледа.

— Браво, Янко!

Момчето се доближи до масата, стисна съ две рѣще шапката си и започна съ прекъсливъ гласъ:

— Много хубаво сте написали разказчето, господинъ Благовъ. Като да сте били у дома. И което не съмъ ви разправилъ, и него сте написали. И за мама. И за болестъта ѝ. И за паритъ, дето ѝ нося всѣка сѣбота. И за дето ми е драго, че азъ печеля сега въ кѣщи. Всичкото си е тъй. Само името ми промѣнено. Азъ го четохъ въ печатницата. Занесохъ го снощи на мама. И на нея го прочетохъ. Плакахме и се радвахме двама. И на Вѣрка лелина го прочетохъ. Малка е, не разбира, ама и на нея се налѣха очитъ . . . Много е хубаво, господинъ Благовъ!

Писателятъ потупа Янка по рамото и рече засмѣно:

Много ме хвалишъ, Янко. Дай редъ и азъ да те похваля.

— То ми стига толкова, — заговори пакъ Янко. — Какво искамъ повече? Въ разказъ сте ме писали. Като напечатаме книгата, ще четатъ малки и голѣми. И сега, и подиръ много години. Нищо, че ми нѣма името. Тѣй е по-хубаво. Нали има и други момчета като мене, и други майки, като мама. Нека и тѣ поплачатъ, като го четатъ. Нека и тѣ се порадватъ . . .

Янко замълча, а после изведнажъ рече:

— Сбогомъ, господинъ Благовъ. Кога да дойда за коректуритъ?

— Ела довечера. До виждане, мойто момче.

И бѣлокосиятъ писатель посегна да стисне ржката на малкия работникъ.

Момчето хвана съ две рѣще набръчканата ржка, цѣлуна я и бързо излѣзе.

Ранъ-Босилекъ

